

РЕШЕНИЕ

№ 4011

гр. София, 18.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 21.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **12466** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ във връзка с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на И. Д. С. срещу Решение № 26 от 23.11.2020г. на кмета на [община], постановено по заявление вх. № ОА-УГ-01-08-7059/ 10.11.2020г.

Жалбоподателката твърди, че търсената от нея информация попада в приложното поле на ЗДОИ, изложението в искането е ясно, подробно и конкретно. Посочва, че ответникът е могъл да поиска удължаване на срока за предоставяне на информацията, след като същата е била в голям обем и било необходимо допълнително време за обработването ѝ. Неправилно било изложено, че търсената информация не била налична и не се съхранявала, а напротив фактурите по т.2 от заявлението съществували. Нормата на чл.47 от ЗПФ ограничавала единствено контрола, който се упражнявал от местната общност по отношение на общинския бюджет, но нямала отношение към достъпа до обществена информация. Освен това, общинският бюджет бил публичен и информация за него можело да бъде изисквана от всички заинтересовани лица, съгласно чл.4 от ЗДОИ. Твърденията за подаването на идентични заявления до други общини на територията на РБ били илеревантни и не можели да бъдат основание за отказ за предоставяне на конкретната информация.

Моли отказът да бъде отменен, съответно – преписката изпратена на ответника с указания за надлежно и законосъобразно произнасяне по заявлението и предоставяне на исканата информация. Заявена е и претенция за присъждане на направените в

процеса разноски в размер на сумата от 1 010.00 лева, съгласно приложен списък по чл.80 ГПК към молба от 16.03.2021г.

Ответникът- кмет на [община] не изпраща представител в проведеното публично съдебно заседание на 21.05.2021г. Депозирана по делото е писмена защита вх. № 17436/20.05.2021г., в която се изразява становище за неоснователност на оспорването. Направено е и възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство от юрк. Е. В. И..

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Представено е заявление /л.5/ от дата 10.11.2020г. от И. Д. С., което е адресирано до кмета на [община] с искане да бъде предоставена обществена информация, формулирана както следва:

1. Какви са сумите изплатени от общината към съконтрагенти за строителство, услуги и доставки по договори или фактури на стойност под праговете на чл.20 ал.4 от ЗОП за периода 01.01.2015г.-20.09.2020г.
2. Копие от всички фактури по т.1 за периода 01.01.2015г. до 20.09.2020г.
3. За периода 01.01.2015г.-20.09.2020г. общината изпаднала ли е в забава при изплащане на дължими суми по договори със съконтрагенти и ако да за колко дни и каква е сумата на санкцията /лихва, неустойка/ по всеки договор поотделно, която общината е заплатила.
4. Да се посочи източникът на средствата за извършените плащания по т.1.
5. Ползвала ли е общината финансов кредит за периода 01.01.2015г.-20.09.2020г. в какъв размер и от коя финансова институция.
6. Какви са сумите заплатени от общината за лихви, такси обслужване и други разходи за ползвания кредит за посочения период.
7. Какви обезпечения са представени на финансовата институция по т.5 и на каква стойност.
8. Наложени ли са на общината финансови корекции от финансиращ орган по европрограми за периода 01.01.2015г.-20.09.2020г.
9. На каква стойност са финансовите корекции от финансиращ орган за всеки един проект по т.8.
10. Каква е причината за наложените финансови корекции за всеки един проект по т.8.

Посочено е, информацията да бъде предоставена на електронен адрес: [\[електронна поща\]](#).

С оспореното Решение № 26 от 23.11.2020 г. кметът на [община] е отказал достъп до поисканата от И. Д. С. обществена информация по заявление вх. № ОА-УТ-01-08-7059/10.11.2020г. На първо място е посочено, че търсената информация не е налична във вида в който се иска, а трябва да бъде изготвена допълнително и систематизирана, за да бъде удовлетворено конкретното заявление. Отказът е мотивиран и с обстоятелството, че заявителят има адресна регистрация, пребиваване и живее в [населено място], както и че съгласно чл. 47 от ЗПФ се ограничава кръга на лицата, които имат право да търсят информация за разходваните публични средства.

В решението се сочи още, че заявителката не попада в кръга на лицата, които имат право на контрол и получаване на информация по бюджета на [община], както и че ЗПФ е ограничил също кръга на лицата, които имат право да получават такава информация до „местната общност“, а заявителката не попада в този кръг. Изложено е допълнително, че жалбоподателката е нарушила забраната по чл.57 ал.2 от Конституцията на РБ, като с поведението си да изисква една и съща информация от почти всички общини на територията на страната, с които очевидно няма никаква връзка е допуснала злоупотреба с права.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, защото е депозирана в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването, доколкото процесният отказ е постановен по подадено от И. Д. С. заявление по реда на ЗДОИ /чл. 40, ал. 1 във връзка с чл. 4 от с.з./.

Разгледана по същество тя е НЕОСНОВАТЕЛНА.

[община] е задължен субект по чл.3 ал.1 ЗДОИ, който следва да се произнесе по така подаденото заявление, като осигури достъп до обществена информация, която се създава или се съхранява от него.

Насрещно на това задължение е правото на гражданите да изискат информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, освен ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права /чл. 41 от Конституцията на Република България/. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала.

Съгласно Решение № 7 от 4 април 1996г. по к.д. № 1 от 1996г. на КС на РБ: „правото да се търси, получава и разпространява информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията принадлежи на всеки - физически и юридически лица, и защитава както интереса на личността, така и интереса на обществото да бъдат информирани. От друга страна, чл. 41, ал. 2 от Конституцията гарантира на гражданите достъп до информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес. /.../ Правото да се търси и получава информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията обхваща задължението на държавните органи да осигуряват достъп до общественозначима информация. Съдържанието на това задължение подлежи на определяне по законодателен път. То включва задължение на държавните органи да публикуват официална информация, както и задължение да се осигурява достъп до източници на информация. Неговото ограничаване на основанията, посочени в изр. 2, изисква установяване по законодателен път на обстоятелствата, които се отнасят до съображения за национална сигурност или защита на обществения ред. Това се отнася и до основанията, на които може да бъде отказвана информация на гражданите от страна на държавни органи или учреждения съгласно чл. 41, ал. 2 от Конституцията. Правото, установено в тази разпоредба е лично. То се свързва с обоснован законен интерес на гражданите, а ограничаването му - със създаването на законова регламентация на хипотезите, в които информацията съставлява държавна тайна или друга тайна, за която съществуват предвидени от закона основания за опазването ѝ“.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си

съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В случая потърсената и отказана информация има характер на обществена такава, тъй като е свързана с обществения живот в страната. Тази обществена информация може да бъде обективизирана върху хартиен, електронен или друг носител /като звукозапис или видеозапис; чл. 2, ал. 2 във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗДОИ/, т.е. носители, съхранени, получавани или създадени от организация от обществения сектор /задължените по ЗДОИ субекти – чл. 3, ал. 4 от с.з./. С оглед търсената от И. Д. С. информация се установи, че тя е и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл. 11 във връзка с чл. 9, ал. 1 от ЗДОИ/. Допустимо е предоставянето на информация под формата на писмена справка, когато в същата са систематизирани конкретни данни, налични за определения период в администрацията на ответника.

Достъпът до служебна обществена информация е свободен и може да бъде ограничен в изрично изброените в чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ хипотези.

Правопораждащ факт за задължителното произнасяне по реда на чл. 28 от ЗДОИ на кмета на [община] е характерът на исканата информация. Ако исканата от заявителя информация е обществена по своя характер, органът е длъжен да се произнесе по направеното искане, като предостави или откаже предоставянето на исканата информация с оглед на ограниченията по чл. 37, ал. 1 ЗДОИ. Ако исканата информация не е обществена по своя характер, за сезирания орган няма да е налице задължение за произнасяне, тъй като компетентността му не би имала обект, по отношение на който да бъде упражнена. В случая се констатира безпротиворечиво, че исканата информация попада в обхвата на чл. 2, чл. 9-чл. 11 от ЗДОИ.

Настоящият решаващ състав споделя схващането, изразено в Решение № 15949/2009 г. на Върховния административен съд на РБ, III-то отделение по адм. дело № 3888/2009г., че по реда на ЗДОИ може да се иска достъп до информация в очертания в чл. 2 ЗДОИ смисъл, но не и само достъп до документи като материализиран носител на информацията, както е в настоящия случай по т.2 от заявлението. Документите-фактури по договори за строителство, услуги и доставки за периода 01.01.2015г.-20.09.2020г. са материални носители на информация, но ако същата не се претендира като описание на сведение или знание за някого или нещо, а само като искане за предоставяне на документ, то такава информация не се дължи. Само ако молителят посочи вида на исканата информация като я опише в смисъла, даден ѝ от законодателя възниква задължение за нейното предоставяне. За административния орган не съществува по закон задължението за предоставянето на информация така, както е формулирана по т.2 от заявлението.

Според приложимата норма на чл. 4 от ЗДОИ всеки гражданин има право на достъп до обществена информация. Действително законът не поставя изискване за правен интерес, но той се обуславя от целта на закона - заявителят да си състави собствено мнение относно дейността на задължения субект. Нормалната житейска логика изисква дейността на задължения субект по някакъв начин да засяга правната сфера на лицето, което търси информация, така че съставеното мнение да му послужи при упражняване на негови права или защита на негови интереси. В противен случай се предпоставя възможност за злоупотреба с правото на достъп до информация и упражняването му се превръща в самоцел. От формулираните искания, като се има предвид, че жалбоподателката И. Д. С. и нейният адвокат Ч. П. П.: 1. не са жители на

[община], 2. служебно известните множество дела срещу малки общини по ЗДОИ в АССГ, 3. искания за присъждане на разноски в размер на сумите от 1 010.00 лева по всяко дело, 4. не доказват да са били страни по договори, сключени с [община], съдът формира извод за флагрантна злоупотреба с права.

Според определението на чл. 2, ал. 1 ЗМСМА общината е основната административно-териториална единица, в която се осъществява местното самоуправление, а територията ѝ е тази на включените в нея населени места (чл. 10, ал. 1). Чл. 14 ЗМСМА регламентира, че общината е юридическо лице и има право на собственост и на самостоятелен общински бюджет. Орган на изпълнителната власт в общината е кметът, съответно органи на изпълнителната власт в района и кметството са кметът на района и кметът на кметството (чл. 38, ал. 1 ЗМСМА). Според изричната норма на чл. 44, ал. 1, т. 1 ЗМСМА кметът на общината ръководи изпълнителната дейност на общината, а орган на местното самоуправление е общинският съвет, който в изпълнение на правомощията си по чл. 22, ал. 1 от ЗМСМА, приема правилници, наредби, инструкции, решения, декларации и обръщения. От анализа на цитираните норми следва извод, че дейността на кмета на общината и на общинския съвет, като органи на местното самоуправление и местната изпълнителна власт, са ограничени до територията и населението на съответната община. Следователно и правен интерес от информацията, относима към дейността на органите на местната власт се презумира по отношение на лицата, живеещи на територията на общината и/или упражняващи дейност на тази територия. По отношение на тези лица – физически и юридически, актовете, действията и бездействието на кмета, общинския съвет и общинската администрация, имат непосредствено въздействие. Информацията, съдържаща се в актовете на органите на местната власт във всеки случай е обществена - такава, която принадлежи на обществото или произтича от обществото като група от хора (общност) в трайно социално взаимодействие, които споделят една и съща географска или социална територия и които са групирани по време, интерес, място или друг признак. Този извод не изключва възможността за всички останали граждани на Република България да търсят и да получават достъп до информация, свързана с дейността на органите на местно самоуправление и на местната власт, но в този случай правният интерес не се презумира, а следва да бъде обоснован и доказан.

Ето защо, административният орган правилно е приел, че заявителката не попада в кръга на лицата, които имат право на контрол и получаване на информация относно размера на разходваните средства от бюджета на [община] по сключени договори за строителство, доставки, услуги, лихви, неустойки, получавани ли са кредити от финансови институции, в какъв размер, какви обезпечения са предоставени, налагани ли са финансови корекции по европрограми и т.н.

Разпоредбата на чл. 57, ал. 2 от Конституцията на Република България предписва също така правата да се упражняват добросъвестно, като не се допуска злоупотреба с права, както и тяхното упражняване, ако то накърнява права или законни интереси на други. В случая няма данни за жалбоподателката действително да съществува някакъв пряк и непосредствен законен интерес от търсенето и получаването на информацията, описана в заявление вх. № ОА-УТ-01-08-7059/10.11.2020г. и касаеща дейността на [община]. По делото не се твърди жалбоподателката да има постоянен или настоящ адрес на територията на тази община, както и няма данни същата да е била съконтрагент на общината по някакъв договор за строителство, услуги или доставки в периода от 01.01.2015г.-20.09.2020г. или за който и да било друг период преди и след

това. Не се установява евентуално извършвана от жалбоподателката търговска дейност да е била свързана с [община], така че търсената информация да може да й послужи да си състави собствено мнение за дейността на задължения субект – каквато е целта на ЗДОИ.

В заключение, настоящата съдебна инстанция приема, че така подадената жалба е неоснователна и недоказана и като такава следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и направеното искане за присъждане на разноски от ответната страна, И. Д. С. дължи заплащането на сумата от 100.00 лева, представляваща възнаграждение за юрисконсулт Е. В. И., определено по реда на чл. 37 ЗПП във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата вх. № 38497/07.12.2020г. на И. Д. С. срещу Решение № 26 от 23.11.2020г. на кмета на [община], постановено по заявление вх. № ОА-УГ-01-08-7059/ 10.11.2020г.

ОСЪЖДА И. Д. С. ЕГН [ЕГН] от [населено място], район „В.“, [улица], ет.5, ап.17 да заплати на [община] с адрес: [населено място], област В. Т., [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143 ал.3 от АПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.40 ал.3 от ЗДОИ.

Съдия: